

Dünya ülkelerinin
proleterleri birleşin!Karkêran hemû
welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Borjuvaziyeye ve oportünizme
karşı savaşı
haydi 7.
Yaz Tanrızu'na
Yıl:10, Sayı:237
27 Haziran 1983

CEK - AL

Bir yoldaşla söyleşi

Rahmi Bayram yoldaşımız, hâlâ “resmi” kanatta kalan bir yoldaşla yaptığı tartışmayı, Parti’de bir gurup yoldaşın yanışımını tipik yansıttığı için yazıya dökmüştür. “Bir yoldaşla söyleşi”, gerçekte bu tipik yanışımı taşıyan tüm yoldaşlarla söyleşidir.

Rahmi Bayram

Bir süre önce, bir Avrupa ülkesindeki yoldaş, *İşçinin Sesi*’nin ve o safta yer alanların konumunu bize anlatmak için şöyle konuşuyordu:

“Onlar, kaygan zemine düşmüşlerdir, kayıyorlar... Onlar, artık dışardalar. Biz içerdeyiz. Mücadele içerde verilir. Bu partide yapı bir padişahlık gibidir. Tepedekiler padişah öldüğünde hanedandan kendilerine pay koparmak için Bizans’ın her tür yöntemini deniyorlar. Siz acele ediyorsunuz. *Atılım* gibi bir gazeteyle *İşçinin Sesi* gibi bir gazete karşılaştırırsanız elbette *İşçinin Sesi*’nden yana olursunuz. Ancak baksanız dünya komünizminin kurtarılması onlara kalmış. Dünya komünizmi likidasyon tehlikesindedir... filan diyorlar... Kaygan zemine girdiler. Siz de onlarla birlikte kayıp gitmek istemiyorsanız bu safta yer alın. İçerden Bizans’ı halledelim... Varolan disiplini kabullenmeniz, bunun sonucu olarak da eğer cuntaya faşist falan diyorsanız artık dememeniz gerekecek...”

Bu yoldaş hala ırmağın öteki tara-

fında. O gün söylediklerini bugün aynı açık yüreklilikle ne ölçüde söyleyebilir bilinmez. Olay yalnızca kendisiyle sınırlı olsaydı üzerine kişisel olarak eğilinirdi. Ancak bugün partimizin, TKP’nin karşı karşıya olduğu sorunlar, bu yoldaşımız gibi çok sayıda yoldaşın nesnel olarak Parti’nin ilerlemesine set çeken tavırları, konuyu ister istemez önemli boyutlara çıkarıyor.

Oportünizm içerden yıkılmaz

Önce bir yanılığdan başlamak istiyorum: Padişahlığın içerden ele geçirilerek yola getirilmesi. Bu anlayışın yanılığısı, şeylerin özünü değerlendiren sahip olduğu idealist yaklaşımdadır. Çok sayıda “var olduğu varsayılan” işleyişi veri kabul ederek yola çıkıyor. TKP’nin işleyişinde

nelerin “veri kabul edilemeyeceği”, nelerin gerçekte “var olmadığı” Veli Dursun yoldaşımızın *Açık Mektup*’unda, H. Erdal yoldaşın iki kitapçığında, *İşçinin Sesi*’nde yayınlanan sayısız belgede ve hatta TSİP’in TKP’ye yönelik yayınlarında bile yeterince açıklandı. Meraklısı oturur bunları yeniden elden geçirirse çok şeyi görmek ve kavramak olanağını bulur. Ancak “körler görmese de yıldızlar vardır.” Sözüümüz kafası bir ölçüde açık çalışan yoldaşlarımızdır.

Başladığımız noktaya geri dönersek, “padişahlık” içerden “halledilmez”. Ya kelleni verir yok olur gidersen, ya da sistemin içinde bir yer elde eder bu yeri koruma güdüsü yüzünden yine sistemin içinde erir gidersen. Her iki halde de ölüm. Ne yapacağız o zaman? “Var olduğu” düşünülen işleyişlerin gerçekleşmesi için çalışacağız. Ama bunu

İşçinin Sesi yaptı. O kâr etmezse ne yapacağız? Son olanaklar da tükenir ve sorunu "içerde" çözmek olanaksızlaşsın, o zaman teslim mi olacağız? Tüzüğün hiçbir biçimde işletilmediği bir yapı içinde normal işlevini yerine getiremezsen, yönetim zaten tüzük diye birşey tanımadığı için padişahlık işleyişinin dışına çıkar, o konumdan olaya bakarsın. *İşçinin Sesi* bunu da yaptı. En çok tu kaka edilen bu tutum olsa gerek.

Ancak, bu tavra eleştiri getirenler, "içerde" tüm yolların ardıcıl denendiğini, son çözüm yolu olarak, o da yönetim açık saldırya geçtikten sonra, ayrı bir disiplin oluşturma ortaya çıktığını unutuyorlar. Tarihi küllendirmez, belgeleri karıştırırsak, hele *Açık Mektup'u*, H. Erdal yoldaşın yazdıklarının ışığında bir kez daha okursak olayların nasıl geliştiğini biraz daha derinden kavramış oluruz. Çoğu yoldaşın bu yolu denememesi, onların irmağın öte yanında çürümeye yüz tutmuş yapının yanbaşıda durmasına neden oluyor.

"...*İşçinin Sesi*'ne öyle bir örgütsel tutum alındı ki, bu tutum, kendi kendine soru soran kadroların, sorularını açıkça partiye sormalarına neden oldu. Kafalardaki soruların partiden gizli tutulmasına, partiye karşı iki yüzlü bir tutum takınılmasına neden oldu... (TKP EK Genişletilmiş Toplantısı, *İşçinin Sesi*, sayı: 229).

Oysa Lenin'in şu sözleri çok öğreticidir:

"Partiye karşı dürüst olanlar ve birlikte çalışmak için içten endişe taşıyanlar, kongreden korkmazlar,... kongreyi isterler. Bölünme öcusüne yapışanlar, yalnızca vicdanlarının rahat olmadığını aşikar ederler... Kendine saygısı olan hiçbir devrimci, yalnızca parti kongresi yapay olarak es geçildiği için birlikte durmayı becerebilen bir partide kalmayı istemez." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt:7, s:447)

Kendimize saygımız var mı yoldaşlar?

Komünistçe davranmak gerek

Bu konuyla bağlı ikinci bir soru da şudur: Biz, komünistler niçin varız? Dünyada herbir şey olmak olanaklı iken insan niçin komünist olmak ister, niçin komünist olur? Nedir komünistliği bu kadar çekici kılan şey?

Yine yanılığlardan işe başlayalım: "Kardeşim, ülkemizde Komünist Partisi gereklidir. Komünist olmak lazım. Komünist olmadan birşey olmaz." Bu tür açıklamalar, biçim olarak doğru olmakla birlikte öзде bir sapmayı getiriyor. Neyi savunursa savunsun, kime nasıl destek verirsen versin gidip KP adlı partide çalışmak düşüncesi. Bu kendisine bir çoban arayan koyunun tutumundan pek de farklı olmuyor. Komünistler ne zamandan beri koyunluk ediyorlar?

Bir diğer açıklama: "TKP dünya komünist hareketinin içindedir. Sovyet-

ler de onları destekliyor. Neyi savunurlarsa savunsunlar, ne derece kokuşmuş olurlarsa olsunlar, insanın sırtını vereceği sağlam bir duvar gerekli. Ben gider onlarla birlikte çalışırım kardeşim. Doğrusu yanlış zaman içinde düzelir. Üstelik Sovyetçi de olmak lazım..."

Bu da ilkel yanılığlardan biri oluyor. Yürükoğlu yoldaşımızın bir yazısında da belirttiği gibi, dünya komünist hareketinin içinde ya da dışında olmak, herhangi bir hareketin SSCB'ye yakınlığı ya da uzaklığıyla belirlenen bir konum değildir. Dünyada işçi sınıfının, onun ekonomik siyasal hareketinin olmasının getirdiği, en az onun kadar nesnel olan bir konumdur. Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) ya da İtalyan Komünist Partisi'nin (İKP) dünya komünist hareketinin dışında olduğunu kim ileri sürüyor. SBKP böyle bir tez ileri sürmüyor. Dolayısıyla sırtını SBKP'ye dayamak gerekçesi pek inandırıcı olmu-

**“Kendine
saygısı olan
hiçbir devrimci,
yalnızca
parti kongresi
yapay olarak
es geçildiği
için
birlikte durmayı
becerebilen
bir partide
kalmayı
istemez.”
(Lenin)**

yor. Kaldı ki *İşçinin Sesi* dünya komünist hareketinin de, Sovyet — yanlış komünist kesiminin de *dışında* değildir!

Burjuvazi bunun çok iyi farkındadır. İşçi sınıfı da her geçen gün sağlamlaşan örgüt bağları ile bunu yakından öğreniyor. Geriye kaldı atılan çamurlar. Bu karalamalar aslında "çamur at izi kalır" türünden alçakça bir siyasetin uygulamalarıdır. Olaylar, gelişmeler, bunların,

İşçinin Sesi'nin "resmi" kanat tabanına daha fazla ulaşmasında bazı gecikmeler yarattığını, ancak gelişmeyi durdurmadığını gün gibi gösteriyor. Bundan da öğrenmek gerekli değil mi? Bu kadar çamur atılan bir siyasal harekete, o salon "Sovyetçisi", o "acayip komünist" yönetimin safını terkederek çok sayıda yoldaş neden gelir? Bu sorunun yanıtı "komünistler neden vardır" sorusunun yanıtıyla yakından bağlıdır.

Neden komünistiz?

Yazının başında belirtilen yoldaşa ve onun gibi düşünen tüm yoldaşlara soruyorum: Biz neden komünistiz? Moskova'ya daha yakın bir yerde keyif yapabileceğimiz için mi? Bir baltaya sap olmak için mi? Neden?

Hayır yoldaşlar hayır! Birşeylere karşı ve birşeylerden yana olduğumuz için komünistiz. Sorun ve tüm kavga zaten burada çıkıyor: Neden yana neye karşı olduğumuz için biz komünistiz? Özgür, demokratik, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya istiyoruz. Böyle bir dünyanın yaratılması onun olumsuzdan karşıtı olan tutsaklık, baskı, sömürü ve savaş dünyasına karşı amansız bir savaşım yürütmek onu yerle bir etmekle olanaklıdır!

Marks, Engels, Lenin'in düşünceleri böyle bir hedefe hangi *ilkelerin* ışığında, hangi yaklaşımla varabileceğimizi anlatıyor. Burada yinelemeye gerek yok. Komünizmin ilkeleri, iktidarın ele geçirilmesi, eskinin yıkılması ve yeninin kurulması yalnızca kuramsal tartışmalar olarak değil, aynı zamanda yaşanan olumsuz ve olumlu deneyimlerden çıkan dersler olarak önümüzde duruyor.

Hangisinden başlayalım: Endonezya Komünist Partisi'nin gelişme çizgisi mi? İtalyan Partisi mi? Şili'nin yaşamayı sürdürdüğü acı deney mi, TUDEH'li yoldaşlarımızın sığağı sığağına yaşamakta oldukları çok öğretici yanları olan deneyim mi? Neresinden tutsak, olumsuzluyla olumsuzluyla tüm gelişmeler bizi yeniden ve yeniden Marks, Engels ve Lenin'in öğretisini daha derinden kavramaya nesnel olarak zorluyor.

Komünistler, özgür, sömürsüz ve savaşırsız bir dünyanın, ancak kapitalizmi devrim yoluyla parça parça ederek kurulabileceğini savundukları için tüm diğer hareketlerden ayrılırlar. Elbette, sosyalist dünyanın gelişmesi dünya devrimine büyük bir katkıdır. Ancak bu gelişmenin, katkının sürebilmesi bile sosyalist dünyanın kapitalist dünyadaki devrimler yoluyla beslenmesinden geçiyor.

Eskilerin, güzel özene bezene söylenmiş sözcüklerin "arkasında olana, niyete bak sen, niyete", diye bir sözleri vardır. Gerçekten de doğrudur. Niyete bak sen!

Türkiye komünistlerinin ülkede devrim yapmaya niyetleri var mı, yok mu? Buna, Marks, Engels, Lenin okumuş kafalar hazırlıklı mı değil mi? Sorun burada kilitleniyor.

Devrime niyetli miyiz?

Bu soruya, "dünya gerçeklerine daha geniş bir perspektiften, dünyanın sosyopolitik-ekonomik konjonktürünü ele alarak bakmak gerekir" diye yanıt vermeye hazır olan çok kişinin olduğunu biliyoruz. Böyle bir yanıt görünüşte yanlış olmayacaktır. Ancak, niyete bakalım.

Bu yoldaşlar, işi SSCB'nin izlediği politikaya bağlayıp, herşeyi "barış sa-vaşımı"nın çerçevesine oturtmaya çalışıp sonuçta Türkiye'de devrimin bütüne zarar vereceği (!) gibi bir ön-yargıya bağlarlarsa, Marksizm-Leninizm'in iğdiş edilmesinde burjuvaziye yardımcı olmuş olurlar. Böyle bir tutum, Lenin'in kemiklerini sıztatır. Çünkü, tam da "dünyasal bir perspektif", bize Sovyetler Birliği'nin, dünya devrimci merkezinin, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken sosyalist ülkenin, nasıl her soydan her boydan emperyalist, anti-komünist çevrelerin saldırısına uğradığını ve yalıtılmaya çalışıldığını gösteriyor.

Evet yoldaşlar, Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler, tarihlerinin büyük emperyalist saldırılarından birini daha yaşıyorlar. Emperyalizm, savaş kışkırtıcılığıyla, silahlanma politikasıyla, ekonomik uygulamalarıyla, ideolojik-politik-diplomatik tüm silahlarıyla azgınca Sovyetler Birliği'ne saldırıyor. Peki ama biz ne yapacağız? Elbette dünya devrimci merkezini savunacağız, ama nasıl?

SSCB'nin, silahlanma yarışını dizginlemek ve kopması olası bir savaşı ertelemek, emperyalist kampta varolan ilişkileri güçlendirmek ve sosyalizmin gelişmesi için gerekli zamanı kazanmak amacına yönelik her tutumunu, barış siyasetini destekleyeceğiz. Ama, SSCB'nin tüm sosyalizmin yararına uluslararası "barış" siyasetine destek veriyorum diye, komünist partisi olarak kendi ülkesindeki komünist görevlerden ve sorumluluklardan yan çezecek değiliz. Çünkü SBKP'nin yönetiminde çizilen SSCB devletinin dış politikası, doğrusu ve yanlışıyla bir devlet politikasıdır. Komünist partisinin kendi ülkesindeki sınıf savaşımının içinde oluşan komünist siyaseti ise, devlet politikası değildir. Devrimini yapmamış komünist partisinin önünde savaştan getirdiği hedefler duruyor. Sovyetler Birliği'nin "barış" politikasının kazandığı zaman, hem yaşayan sosyalizm gelişsin, hem de böyle partiler kullanabilsin ve sosyalist ülkeler topluluğuna bir ülke daha katılabilirdi.

Lenin bu devlet politikasının reformist bir barış politikası olduğunu açıkça söylemiştir. Cenevre Konferansı'na giden delegasyona yazdığı direktiflerde şöyle diyor:

"Bu program burjuva pasifist bir program olmalıdır, ama şu koşulla: Bizim delegasyon, uygun bir zamanda ve net bir biçimde, burada komünist bir program — ki bizim görüşlerimize uyan tek program odur — (kısaca

“Kapitalizm ve sosyalizm yanyana var oldukları sürece barış içinde yaşayamazlar. Sonunda ya Sovyet Cumhuriyeti için, ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni olacaktır. Bu ara, savaşın ertelenmesidir.” (Lenin)

anlatın) önermediğimizi, çünkü bizle temelden farklı görüşleri olan öteki delegasyonların önüne... bazı palyatif ve reformist tipte önlemler koymak istediğimizi dile getirsin. Bazı koşullarda palyatif önlemlerden oluşan bu program, varolan güç durumu hafifletmeye yarayabilir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt:42, s:396-397)

Yani, devrimi SSCB'nin barış siyasetine bağımlı kılan anlayış, savaşması gereken komünist partisinin önüne de reformcu bir barış hedefi koymuş oluyor.

Lenin şunu da açıkça söylüyor:

"Kapitalizm ve sosyalizm yanyana var oldukları sürece barış içinde yaşayamazlar. Sonunda ya Sovyet Cumhuriyeti için, ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni olacaktır. Bu ara, savaşın ertelenmesidir. Kapitalistler savaşa gitmek için gerekçeler arayacaklardır." (Lenin, c.31, s.457)

Demek ki herşey savaşın ertelenmesi demek olan barışa dayandırılmaz. Asıl

dayanak devrimdir. Bunun önü kapatılırsa barışın da önü kapatılmış olur.

Görev ve sorumluluklarımızı böyle bir perspektif içinde görmemek geçenlerde Latin Amerika'nın faşist boyunduruk altındaki ülkelerinden birinin komünist partisine mensup yoldaşların dediği bir "hilkat garibesi" olur:

"Herşey barış için!... Böyle belgiler kel başa konulan şimşir tarak gibi, kafada durmuyor düşüyor. Komünist partilerini kendi işçi sınıflarına, faşist boyunduruk altında yaşarken karşı karşıya geldikleri somut sorunların içinde yoğrulan yoksul halklara, emekçilere karşı gülünç duruma düşürüyor. Sonuçta değil proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm için savaşa öncülük etmek, proletarya hegemonyasını sağlamak için gerekli ideolojik içerikten bile yoksun kalıyor. Savaşın kadrolar kurda kuşa yem olacak hareketlere kayıyor. Geriye 'barış'tan başka sözetmeyen, dünyayı SSCB'nin devlet politikasının gözlüğünden görebilen, o gözlük çıktığında da hiçbir işlev göremeyecek kadar hantallaşmış kadrolar kalıyor."

Bunu mu istiyoruz?

Yoldaşlar, dünyanın devrim yapmış hiçbir ülkesinde devrimi böyle kadrolar yapmadı. Her devrim olduğunda da dünya politikasında tehlikeli dönemler aşıldı. Vietnam devrimi, Küba devrimi az mı dünya savaşı tehlikesi yarattı. Nikaragua devrimi, bugün yarın utkuya kavuşması olası El Salvador devrimi az mı dünya savaşı tehlikesi yaratıyor? Bir söz vardır: Kuştan korkan darı ekmesin. Doğru. Devrimden korkan komünist olmasın. Komünistliğin özünde "devrim" kavgası var. Bunu Marksizm-Leninizm'in her satırı anlatıyor bize.

Lenin'in şu sözleri, adil ve haklı bir barışın da ancak devrimle kazanılabileceğini hatırlatıyor:

"İlhak değiş-tokuşunun olmadığı, kapitalist soyguncular arasında ganimet paylaşmanın olmadığı bir barışın yolu var mıdır?

"Vardır: Bu yol, dünyanın kapitalistlerine karşı işçilerin devriminden geçer." (Lenin, c.25, s.55)

Kaygan zeminde olan oportünizmdir

Bir konu daha kaldı: Kaygan zemin, kayıyorlar, gidiyorlar, karşı sahile vardılar... gibilerden iğrenç tezler.

Komünist Manifesto'yu, *Kitle İçinde Parti Çalışması*'nı, *Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı*'nı ve daha nice yapıtları doğru dürüst kavrayanlar, çok ama çok iyi bilirler ki, komünist açıklıktan yanadır. Komünist gerçekleri gizlemez. Hatta gerçeklerin komünistler eliyle emekçilere, işçilere anlatılması, burjuvaziye silah vereceğine komünistleri daha da güçlendirir.

Kaygan zemin sözcüğü, özellikle yaşayan sosyalizme "eleştiri" yapmakla vb. bağlantıyor. Bir kez bu zemine

düşünce de karşı sahile geçiliyormuş!

Aslında şu soruyu yanıtlamak gerekir: Kimin ayıbını kimden saklıyoruz? Dünya alemin bilmediği, korkunç sırları çarşaf çarşaf ortalığa sersek, söylenende bir ölçüye kadar haklılık payı olabilir. Ancak, gizli olan şeyler ortaya çıkarılmadığı gibi (böyle gizli şeyleri zaten bilmemize de pek olanak olmaz), tüm emperyalist dünyanın burjuva gazetelelerinde üzerinde yazılar yazılan birçok ciddi sorun vardır. Bu konularda, burjuvazi açmış ağzını saldıırken, susmak ya da gerçek olmayan şeyleri bizim oportünistlerin yaptığı gibi gerçekmişcesine sunmak mı Sovyetçilik? Yoksa, yanlışın, eksigin üstüne komünistçe gidip, bunu hem sosyalist ülkelerin partileri hem kendi işçi sınıfımız önünde eleştirip sistemi bir bütün olarak savunmak mı Sovyetçilik?

Lenin somut eksiklerin, yanlışların olduğunu ve olacağını kendisi defalarca söylemiştir. Bir kez bu eksik-yanlışların nesnel nedenlerini koymuştur:

"Neden bu aptalca şeyleri yapıyoruz? Birincisi, biz geri bir ülkeyiz, ikincisi, eğitim bizim ülkemizde düşük bir düzeydedir ve üçüncüsü dışardan hiç yardım görmüyoruz. Hiçbir uygar ülke bize yardım etmiyor. Tam tersine bize karşı çalışıyorlar. Dördüncüsü, devlet aygıtımızda sorun vardır." (Lenin, c.33, s.428)

İkincisi sorunun eksikleri, yanlışları değil Sovyet sistemini savunmak olduğunu açıkça belirtmiştir:

"Biz tam ne yapmak için yola çıktığımızı, nasıl yola çıktığımızı, bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Avrupalı işçiye göstermeliyiz ki, bu onları sosyalizmin nasıl başarılacağıyla yüzyüze getirsin. Onlar kendileri için görsünler: Ruslar iyi olabilecek birşey başlattılar, eğer onlar kötü yapıyorsa biz iyisini yapmalıyız. İşte bunun için onlara olanaklar içinde en çok materyali vermeliyiz ve neyi yeni yaratmaya çalıştığımızı söylemeliyiz. Sovyet yönetiminde yeni tip bir devlet var. Onun amaçları ve yapısının ana hatlarını çizmeye çalışmalıyız." (Lenin, c.27, s.134)

Menşevikler Polonya olaylarını anlatırken Jaruzelski'nin halk tarafından alkışlandığını, Solidarnoş'un ise yuhalandığını vb. söylemişlerdi. Böylece Sovyetçilik yaptıklarını sandılar. Bugün *Pravda*, Jaruzelski'ye eleştiri yaparak doğru yolu göstermeye çalışırken herhalde anti-Sovyetizm yapıyor. Ya da örneğin Andropof yoldaş Sovyet sistemindeki eksik ve hatalı yönleri açıkladığı zaman, müthiş anti-Sovyet olması gerekir! Bu mantığı daha da uzatmak olanaklı, ama gereksiz. Çünkü, iletişim haberleşme olanaklarının bu denli geliştiği bir dünyada oportünistlerin iğrenç "Sovyetçiliği"(!) tutmuyor artık! İşçi sınıfı, dünyanın emekçi halkları oportünistlerin "önünden" gidiyor. Acı olan, tehlikeli olan, korkunç olan budur.

Bu tehlikeli gelişmenin önüne ancak sosyalizmi, devrimi savunan, burjuva

"Biz tam ne yapmak için yola çıktığımızı, nasıl yola çıktığımızı, bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Avrupalı işçiye göstermeliyiz ki, bu onları sosyalizmin nasıl başarılacağıyla yüzyüze getirsin. Onlar kendileri için görsünler: Ruslar iyi olabilecek birşey başlattılar, eğer onlar kötü yapıyorsa biz iyisini yapmalıyız. İşte bunun için onlara olanaklar içinde en çok materyali vermeliyiz ve neyi yeni yaratmaya çalıştığımızı söylemeliyiz. Sovyet yönetiminde yeni tip bir devlet var. Onun amaçları ve yapısının ana hatlarını çizmeye çalışmalıyız." (Lenin)

egemenliğinden kopartacağı bir parça ile sosyalizme karşı açılmış Haçlı Seferi'nin önüne dikilebilecek bir komünist partisi geçebilir. Kavganın Sovyetçiliği, "barış" savaşımının, örneğin Türkiye'de utkuya ulaşabilmesi böyle yansır. Burjuvaziye "barış" elini uzatıp, sonra da tüm vücudunu kaptırmak Sovyetçilik değildir.

Sonuç olarak yoldaşlar Lenin'in şu sözlerini hatırlayalım:

"Gerçilik yılları (1907-1910). Çarlık yenmiştir. Bütün devrimci partiler, ya da muhalefet partileri ezilmişlerdir. Siyaset yerine, yığınlık, moral kırıklığı, bölünmeler, dağılma, davayı inkar, ahlaksızlık, felsefi idealizme doğru artan bir eğilim, mistisizm, karşı-devrimci bir ruh halini izlemeye yaramaktadır. Ama aynı zamanda, devrimci partilere ve devrimci sınıfa, son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren, siyasal savaş yılmadan yürütmeyi onlara anlatan ve öğreten de, bu büyük yenilginin kendisidir. İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi yılları, iyi bir okuldur." (Lenin, *Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı*, s.16-17, Sol Yayınları)

Evet, kafası *İşçinin Sesi*'nin kaygan zemine vardığıyla meşgul olan yoldaşımız. Yoldaşlar. Türkiye'de devrimin uğradığı yenilgi, çok kişinin dağılmasına, kaymasına yol açtı. Hareketler eridi, bölündü. İnançsızlık körükleterek ta partimizin başına oturtuldu. Herkes dağılırken komünistler olarak bizim birleşmemiz, güçlenmemiz, devrime hazırlanmamız, yığınların da hazırlanması için kolları sıvamamız gerekiyor.

Partili olmak, çok değerli bir etiketi üzerinde taşımak yetmiyor. Komünist olmak da gerekli! Dünyanın bu en zor mesleğine büyük burup Kutlu'nun yanında bir koltuk kapmak için girmedik. Yerimiz savaşan, savaşacak olan yığınların yanındır. Kaygan değil sağlam zeminde, işçi sınıfının devrim kavgasında dünya devrimci merkezini, sosyalizmi gözbebeğimiz gibi savunarak ilerliyoruz.

Menşevikler, burjuvazinin partizanı eliyle partiyi likidasyona götürüyorlar. Kaygan zeminde, hızla kayıyorlar. Burjuvaziyle işbirliğine soyunmuş bir yönetimin emir kumanda zinciri içinde tutsak duruma düşmek istemiyorsanız, komünist safa geçin. Türkiye Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının komünist önderlere hiçbir dönemde bu kadar ihtiyacı olmadı. Türkiye devrimci hareketinin deneyimi hiçbir dönemde bugünkü kadar öğretici olmadı.

Partimizi kongreye götürelim. Türkiye işçi sınıfına öncülük görevimizi yerine getirelim.

Yaşasın dünya devrimi!

Yaşasın dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!